

Zkoušení u tabule

Kopejsková

Sedím v lavici a učitelka roztočila ruletu, nejhorší chvíle začaly, pot, stres, nervy strach ...toto trvalo necelou minutu, než se stejně ozvalo mé jméno.

Ozvalo se „ Kopejsková, tabule čeká,“ můžu vám říct, že hezčí větu po ránu mi říct nemohla.

Cestou k tabuli se mi honilo hlavou, jak se z té pakárny mám vymluvit, protože jsem neměla ani ponětí, co třeba takový větný člen znamená, což si myslím, že je trochu blbé.

No nevadí, nějakým způsobem jsem došla k tabuli a peklo začalo. Několik vět, nějaký grafy, synonyma, antonyma, no zkrátka, nerozuměla jsem ničemu. Ale pocit, že to dáš a budeš se moci pyšně vrátit do lavice, byl fakt lákavý. Napadlo mě, že budu psát jako prase a učitelka už určitě nebude chtít trávit znovu čas tím, že to budu přepisovat. No, a vyšlo to, zaznělo

„SEDNI SI, MÁŠ ZA 1.“ Toto byl ten nejlepší pocit. Začnu asi psát knihy, třeba: „ Jak chytře přelstít učitelku,“ no a pyšně jsem odešla od tabule, ale pýcha na sebe sama byla velká, takže jsem měla nosánek nahoru a ještě jsem zakopla, když jsem od té tabule odcházela. Sedla jsem si do lavice vše ze mě opadlo a učitelka řekla: „Zeptám se tě na poslední otázku. Víš kolikátého je dneska?“ Odpověděla jsem: „Ano, vím 1. 4.“ Učitelka: „Ano, správně, je apríl... tvůj výkon byl na 5.“

V ten moment jsem s leknutím otevřela oči a posadila se na postel. Uff, v životě jsem neměla tak bradu dole. Vše byl jen sen a já mohla v klidu na hodinu češtiny. Fakt se mi ulevilo. Začínám s čistým štítem, je nový měsíc, je DUBEN krásný 1. duben!